

En İyi Dost

— seyda ay · 04 Şubat 2010

Kendimi bildim bileli kıskanç değilim.Muhtaç bir insanı görsem elimde avucumda ne var ne yok vermeye kalkarım.Zengin-fakir , iyi- kötü,zalim-mazlum ayırımı gözetmeksizin bana yönelene de elimden gelen yardımı esirgemem.Hümanistlerin kralı gelse vız gelir. Size uçuk gelmesin sakın! Üsteme de yardımsever tanımam.

Nasıl mı? Yaşıyorum..

Takıldığım yerler çok çeşitli! Yemyeşil diyarlardan kimsenin istemediği izbe karanlık yarlerde olabiliyor bazen.

Bu kadar yardımsever birinin mekan ayırımı yapması çok abes değil mi?

Anlayacağınız insan nerde ben orada.Para puldan, şan şöhretten geçen, insan sevdalısı birinin heybesinde biriktirdiği çok hikayesi olur.

Tek sermayem insana dokunan hayata eğilmek.Yaşamları,sevdaları dostlukları, savaşları biriktirmek,biriktirmek.

Geçenlerde yine bir hadise yaşadım.Yolum uzak bir kasabaya düşmüştü.Dışarıda bahar havası vardı.Yemyeşil bir yerdi.Herkes kendini yeşilin koynuna atmışçasına sere serpe doğanın tadını çıkarıyordu.Bu şirin diyarı gezmeye koyuldum.Şehrin orta yerinede büyük bir park vardı. Parkın etrafında rengarenk çiçekler adeta seremoniye durmuştu. Pembemsi yanaklarından etrafa yayılan kokular burnunuza kokteyl tadında varıyordu.

Parkın ortasında müzikal bir melodi gibi akan şelale ayrı bir hazdı.Şimdiki yurdumu çok sevmiştim.

Bu esnada masada oturan bir genç gözüme ilişti.Derbeder, hayata küsmüş bir hali vardı ruhundaki ızdırap yüz çizgilerinde birleşiyor,ümitsiz gözlerle etrafını gözetliyordu.Belli ki çok yalnızdı,dost aradığı her halinden belliydi. Bütün cesaretimi toplayıp yanına vardım.Kısık sesle...

'Oturabiliriyim' dedim 'memnuniyetle' dedi. Anlamsız gözlerle beni süzdükten sonra, yabancı birinin masasına oturmasına anlam veremedi, bakakaldı. Dünyalar benim olmuştu.Bir yardımım dokunabilirdi. Herkes beni bilemiyor,bu diyarlarsa beni hiç bilemiyordu. Ben kendimi çok iyi biliyordum.Tek amacım bu gence yardımcı olmaktı.

Birkaç kelamdan sonra sohbetimiz koyulaşmıştı.Kaç saat geçti hatırlamıyorum..

Gencin yüzüne baharın rengi geldiği, bu saatten itibaren eşyaya,hayata ve insana daha anlam yüklü bakacağını biliyordum..

Kalkarken dost sıcaklığında sıkıca beni kucakladı.Biliyordum beni bırakmayacaktı bir daha. Misafiri olmak üzere evine doğru yürümeye başladık.Yolda yürürken, kulağıma sık sık fısıldayan şükran dolu cümlelerini hatırlıyorum

'iyi ki varsın ey kitap' diyordu...